UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

26 päivänä tammikuuta 2017 *

Muutoksenhaku — Kartellit tai muut yhteistoimintajärjestelyt — Kylpyhuonekalusteiden markkinat Belgiassa, Saksassa, Ranskassa, Italiassa, Alankomaissa ja Itävallassa — Myyntihintojen yhteensovittaminen ja arkaluonteisten liiketoimintatietojen vaihtaminen — Sakkojen määrän laskennasta annetut vuoden 2006 suuntaviivat — Perusteluvelvollisuus — Yhdenvertaisen kohtelun periaate — Oikeasuhteisuus — Täyden harkintavallan käyttäminen

Asiassa C-636/13 P,

jossa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 27.11.2013,

Roca Sanitario SA, kotipaikka Barcelona (Espanja), edustajinaan J. Folguera Crespo, P. Vidal Martínez ja E. Navarro Varona, abogados,

valittajana,

ja jossa valittajan vastapuolena on

Euroopan komissio, asiamiehinään F. Castilla Contreras, F. Castillo de la Torre ja F. Jimeno Fernández, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto)

toimien kokoonpanossa: varapresidentti A. Tizzano, joka hoitaa ensimmäisen jaoston puhteenjohtajan tehtäviä, sekä tuomarit M. Berger, E. Levits, S. Rodin (esittelevä tuomari) ja F. Biltgen,

julkisasiamies: M. Wathelet,

kirjaaja: hallintovirkamies K. Malacek,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 10.9.2015 pidetyssä istunnossa esitetyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 26.11.2015 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

* * Oikeudenkäyntikieli: espanja.

tuomion

1 Roca Sanitario SA vaatii valituksessaan unionin tuomioistuinta kumoamaan osittain unionin yleisen tuomioistuimen 16.9.2013 antaman tuomion Roca Sanitario v. komissio (T-408/10, EU:T:2013:440; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla unionin yleinen tuomioistuin alensi Roca Sanitarion maksettavaksi yhteisvastuullisesti sen tytäryhtiön Roca SARL:n (jäljempänä Roca) kanssa SEUT 101 artiklan ja ETA-sopimuksen 53 artiklan mukaisesta menettelystä 23.6.2010 annetulla komission päätöksellä K(2010) 4185 lopullinen (Asia COMP/39.092 – Kylpyhuonekalusteet) (jäljempänä riidanalainen päätös) määrätyn sakon määrän 6 298 000 euroon ja hylkäsi sen kanteen, jossa vaadittiin kyseisen päätöksen kumoamista muilta osin.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Asetus (EY) N:o 1/2003

2 [SEUT 101] ja [SEUT 102] artiklassa vahvistettujen kilpailusääntöjen täytäntöönpanosta 16.12.2002 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1/2003 (EYVL 2003, L 1, s. 1) 23 artiklan 2 ja 3 kohdassa säädetään seuraavaa:

”2. Komissio voi päätöksellään määrätä yrityksille tai yritysten yhteenliittymille sakon, jos ne tahallaan tai tuottamuksesta:

a) rikkovat [SEUT 101] artiklan tai [SEUT 102] artiklan määräyksiä – –

– –

Kunkin rikkomiseen osallisen yrityksen tai yritysten yhteenliittymän osalta sakko on enintään kymmenen prosenttia sen edellisen tilikauden liikevaihdosta.

– –

3. Sakon suuruutta määrättäessä on otettava huomioon sekä rikkomisen vakavuus että sen kesto.”

3 Kyseisen asetuksen 31 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Yhteisöjen tuomioistuimella on täysi harkintavalta tutkiessaan valitukset päätöksistä, joilla komissio on määrännyt sakon tai uhkasakon. Se voi kumota sakon tai uhkasakon taikka alentaa tai korottaa sitä.”

Vuoden 2006 suuntaviivat

4 Asetuksen N:o 1/2003 23 artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaisesti määrättävien sakkojen laskennasta annettujen suuntaviivojen (EUVL 2006, C 210, s. 2; jäljempänä vuoden 2006 suuntaviivat) 2 kohdassa todetaan, että sakkoja määritettäessä ”komissio ottaa – – huomioon rikkomisen vakavuuden ja keston” ja että ”sakon määrä ei saa ylittää asetuksen N:o 1/2003 23 artiklan 2 kohdan toisessa ja kolmannessa alakohdassa säädettyjä enimmäismääriä”.

5 Kyseisten suuntaviivojen 13 kohdassa todetaan seuraavaa:

”Määrittääkseen sakon perusmäärän komissio käyttää sellaisten rikkomiseen suoraan tai epäsuorasti – – liittyvien tavaroiden tai palveluiden myyntiarvoa, jotka yritys on myynyt Euroopan talousalueen (ETA) alueella sijaitsevalla asian kannalta merkityksellisellä maantieteellisellä alueella. Komissio käyttää yleensä lähtökohtana yrityksen myyntiä sen ajanjakson viimeisenä täytenä vuotena, jona yritys osallistui rikkomiseen.”

6 Mainittujen suuntaviivojen 20 kohdassa todetaan seuraavaa:

”Kunkin rikkomistyypin vakavuus arvioidaan tapauskohtaisesti kaikkien tapauksessa merkityksellisten seikkojen perusteella.”

7 Samojen suuntaviivojen 21 kohdassa mainitaan seuraavaa:

”Sakon perusmäärässä huomioon otettava osuus myyntiarvosta on yleensä enintään 30 prosenttia.”

8 Vuoden 2006 suuntaviivojen 22 kohdassa todetaan seuraavaa:

”Päättäessään, olisiko tietyssä tapauksessa otettava huomioon asteikon ala- vai yläpäähän sijoittuva osuus myyntiarvosta, komissio ottaa huomioon tiettyjä tekijöitä, kuten rikkomisen luonne, kaikkien osapuolten yhteenlaskettu markkinaosuus, rikkomisen maantieteellinen ulottuvuus ja se, onko rikkominen toteutunut käytännössä.”

9 Kyseisten suuntaviivojen 23 kohdassa todetaan seuraavaa:

”Hinnoista sopimisesta, markkinoiden jakamisesta ja tuotantorajoituksista tehdyt horisontaaliset sopimukset – –, jotka ovat yleensä salaisia, kuuluvat luonteeltaan vakavimpiin kilpailunrajoituksiin. Tällaisista sopimuksista on määrättävä kilpailupolitiikan mukaan ankaria seuraamuksia. Kyseisten rikkomisten tapauksessa huomioon otettava osuus myynnistä sijoittuu sen vuoksi yleensä asteikon yläpäähän.”

10 Mainittujen suuntaviivojen 25 kohdassa todetaan seuraavaa:

”Riippumatta rikkomiseen osallistuneen yrityksen osallistumisen kestosta, komissio sisällyttää lisäksi perusmäärään määrän, joka on 15–25 prosenttia edellä A jaksossa määritellystä myyntiarvosta, estääkseen yrityksiä osallistumasta hintojen vahvistamisesta, markkinaosuuksista ja tuotantorajoituksista tehtäviin horisontaalisiin sopimuksiin. Komissio voi lisätä perusmäärään kyseisen lisäsumman myös muunlaisten rikkomisten tapauksessa. Päättääkseen kussakin tapauksessa huomioon otettavan osuuden myyntiarvosta komissio ottaa huomioon useita tekijöitä, erityisesti 22 kohdassa mainitut tekijät.”

11 Samojen suuntaviivojen 29 kohdassa todetaan seuraavaa:

”Sakon perusmäärää voidaan alentaa, kun komissio havaitsee esimerkiksi seuraavia lieventäviä seikkoja:

— Kyseinen yritys esittää todisteet siitä, että se on lopettanut rikkomisen välittömästi sen jälkeen, kun komissio puuttui rikkomiseen. Tätä lieventävää seikkaa ei sovelleta salaisten sopimusten tai menettelytapojen (varsinkaan kartellien) tapauksessa.

— Kyseinen yritys esittää todisteet siitä, että rikkominen on ollut tuottamuksellista.

— Kyseinen yritys esittää todisteet siitä, että sen osuus rikkomisessa on ollut huomattavan vähäinen ja siten osoittaa, että ollessaan osapuolena rikkomiseen liittyvään sopimukseen se tosiasiassa jätti soveltamatta sopimusta ja kävi käytännössä kilpailua markkinoilla. Pelkästään sitä seikkaa, että yritys on osallistunut rikkomiseen muita yrityksiä lyhyemmän ajan, ei katsota lieventäväksi seikaksi, sillä kyseinen seikka otetaan jo huomioon sakon perusmäärässä.

— Kyseinen yritys tekee komission kanssa tosiasiallista yhteistyötä, joka ylittää sakoista vapauttamista ja sakkojen lieventämistä koskevan tiedonannon soveltamisalan ja menee yrityksen lakisääteisiä yhteistyövelvoitteita pitemmälle.

— Yrityksen kilpailunvastainen toiminta on viranomaisten hyväksymää tai edistämää taikka se on hyväksytty tai sitä on edistetty lainsäädännöllä. – –”

Asian tausta ja riidanalainen päätös

12 Asian tausta esitetään valituksenalaisen tuomion 1–28 kohdassa, ja se voidaan tiivistää seuraavasti.

13 Roca Sanitario on kylpyhuonekalusteiden alalla toimivien yhtiöiden muodostaman konsernin (jäljempänä Roca-konserni) emoyhtiö. Todetun rikkomisen muodostavien tosiseikkojen tapahtuma-aikaan Roca Sanitario omisti kokonaan Rocan, joka jälleenmyy pääasiallisesti keraamisia tuotteita ja hanoja Ranskan markkinoilla. Roca Sanitario osti 29.10.1999 konsernin, jonka johdossa oli Sveitsin oikeuden nojalla perustettu yhtiö Keramik Holding AG, joka omisti muun muassa kokonaan Laufen Austria AG:n (jäljempänä Laufen-konserni). Todetun rikkomisen muodostavien tosiseikkojen tapahtuma-aikaan Laufen Austria valmisti keraamisia tuotteita omilla tavaramerkeillään ja piti kaupan niitä ja kilpailijoiden valmistamia tuotteita. Sen myyntitoiminta keskittyi Itävaltaan ja pienemmässä määrin Saksaan.

14 Masco Corp. ja sen tytäryhtiöt, joihin kuuluivat myös hanoja valmistava Hansgrohe AG ja suihkuseiniä valmistava Hüppe GmbH, ilmoittivat 15.7.2004 komissiolle kartellista kylpyhuonekalusteiden alalla ja pyysivät sakkoimmuniteettia sakoista vapauttamisesta ja sakkojen lieventämisestä kartelleja koskevissa asioissa annetun komission tiedonannon (EYVL 2002, C 45, s. 3) nojalla tai, ellei sitä myönnetä, niille mahdollisesti määrättävien sakkojen määrän alentamista.

15 Komissio teki 9. ja 10.11.2004 useiden, kylpyhuonekalusteiden alalla toimivien yhtiöiden ja kansallisten ammatillisten järjestöjen tiloissa tarkastuksia ilman ennakkoilmoitusta. Komissio lähetti 15.11.2005–16.5.2006 mainituille yhtiöille ja järjestöille, ja myös Rocalle ja Laufen Austrialle, tietojensaantipyyntöjä, minkä jälkeen se antoi 26.3.2007 väitetiedoksiannon. Kyseinen väitetiedoksianto annettiin tiedoksi muun muassa valittajalle.

16 Roca pyysi 17.1.2006 omissa nimissään ja Laufen-konsernin nimissä – siltä osin kuin se oli ostanut kyseisen konsernin toiminnot Ranskassa – sakkoimmuniteettia sakoista vapauttamisesta ja sakkojen lieventämisestä kartelleja koskevissa asioissa annetun komission tiedonannon nojalla tai, ellei sitä myönnetä, sille mahdollisesti määrättävän sakon määrän alentamista.

17 Komissio antoi 12.–14.11.2007 järjestetyn kuulemistilaisuuden, eräille yhtiöille 9.7.2009 lähetetyn tosiasiaseikkoja koskevan kirjeen ja lisätietopyyntöjen, joiden yhtenä adressaattina oli valittaja, jälkeen 23.6.2010 riidanalaisen päätöksen, jolla se totesi, että kylpyhuonekalusteiden alalla oli rikottu SEUT 101 artiklan 1 kohtaa ja Euroopan talousalueesta 2.5.1992 tehdyn sopimuksen (EYVL 1994, L 1, s. 3) 53 artiklaa. Kyseinen rikkominen, johon oli osallistunut komission mukaan 17 yritystä, oli tapahtunut eri ajanjaksoina 16.10.1992–9.11.2004, ja se koostui joukosta kilpailunvastaisia sopimuksia tai yhdenmukaistettuja menettelytapoja Belgian, Saksan, Ranskan, Italian, Alankomaiden ja Itävallan

alueella. Kartellissa kyseessä olleet tuotteet olivat kylpyhuonekalusteita, jotka kuuluivat johonkin seuraavista kolmesta tuotteiden alaryhmästä: hanat, suihkuseinät oheistarvikkeineen sekä keraamiset tuotteet (jäljempänä kolme tuotteiden alaryhmää).

18 Komissio kiinnitti erityisesti huomiota siihen, että alalla oli olemassa kansallisia ammatillisia järjestöjä, joiden jäsenten toiminta kattoi kaikki kolme tuotteiden alaryhmää ja joita se kutsui ”yhteensovittamiselimiksi”, kansallisia ammatillisia järjestöjä, joihin kuului jäseniä, joiden toiminta liittyi vähintään kahteen näistä kolmesta tuotteiden alaryhmästä ja joita se kutsui ”monituotejärjestöiksi”, sekä erikoistuneita järjestöjä, joihin kuului jäseniä, joiden toiminta liittyi yhteen näistä kolmesta tuotteiden alaryhmästä. Se totesi lopuksi sellaisen yritysten ydinryhmän olemassaolon, joka oli osallistunut kartelliin eri jäsenvaltioissa sekä yhteensovittamiselimissä tai monituotejärjestöissä.

19 Komissio katsoi Roca-konsernin osallistumisesta todettuun rikkomiseen, että Roca-konserni oli ollut tietoinen rikkomisesta kolmen tuotteiden alaryhmän osalta. Komissio totesi kuitenkin kartellin maantieteellisestä ulottuvuudesta, ettei Roca-konsernin voitu katsoa olleen tietoinen kartellin koko laajuudesta vaan sen oli katsottava yksinomaan tienneen kollusiivisesta käyttäytymisestä Ranskassa ja Itävallassa.

20 Komissio totesi siis riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 3 kohdassa, että Roca Sanitario ja sen kaksi tytäryhtiötä, Roca ja Laufen Austria, olivat rikkoneet SEUT 101 artiklan 1 kohtaa ja Euroopan talousalueesta 2.5.1992 tehdyn sopimuksen 53 artiklaa osallistumalla Ranskassa ja Itävallassa jatkettuun sopimukseen tai yhdenmukaistettuihin menettelytapoihin kylpyhuonekalusteiden alalla.

21 Riidanalaisen päätöksen 2 artiklan 4 kohdassa komissio määräsi Roca Sanitariolle 17 700 000 euron suuruisen sakon maksettavaksi yhteisvastuullisesti Laufen Austrian kanssa ja 6 700 000 euron suuruisen sakon maksettavaksi yhteisvastuullisesti Rocan kanssa. Lisäksi se määräsi Laufen Austrialle 14 300 000 euron suuruisen sakon sen osallistumisesta rikkomiseen sitä ajankohtaa edeltäneen ajanjakson aikana, jolloin Roca Sanitario osti Laufen-konsernin.

Asian käsittelyn vaiheet unionin yleisessä tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio

22 Roca Sanitario nosti unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 8.9.2010 toimittamallaan kannekirjelmällä kanteen, jossa se vaati kumoamaan riidanalaisen päätöksen sitä koskevilta osin tai toissijaisesti alentamaan sille määrätyn sakon määrää.

23 Roca Sanitario esitti riidanalaisen päätöksen osittaista kumoamista koskevien vaatimustensa tueksi kuusi kanneperustetta. Ensimmäinen, toinen ja viides kanneperuste perustuivat siihen, että Roca Sanitarion oli katsottu olevan vastuussa Rocan ja Laufen Austrian toiminnasta. Kolmas kanneperuste koski puolustautumisoikeuksien loukkaamista. Neljäs kanneperuste koski valittajan ja Laufen Austrian maksettavaksi yhteisvastuullisesti määrätyn sakon suuruuden laskemista. Kuudes kanneperuste liittyi siihen, miten komissio oli arvioinut rikkomisen vakavuutta.

24 Roca Sanitario vetosi sakon määrän alentamista koskeneen toissijaisen vaatimuksensa yhteydessä siihen, ettei sen osallistuminen rikkomiseen, josta sen katsottiin olevan vastuussa, ollut yhtä vakavaa kuin muiden osapuolten, sekä siihen, että Rocan ja Laufen Austrian sakkojen määrää alennetaan mahdollisesti niiden nostamien kanteiden johdosta.

25 Unionin yleinen tuomioistuin alensi valituksenalaisella tuomiolla täyttä harkintavaltaansa käyttäen valittajan maksettavaksi yhteisvastuullisesti Rocan kanssa määrätyn sakon määrää, ja vahvisti sen määräksi 6 298 000 euroa siten, että valittaja saa sakon määrästä Rocalle myönnetyn alennuksen. Se hylkäsi kanteen muilta osin.

Asianosaisten ja muiden osapuolten vaatimukset

26 Roca Sanitario vaatii, että unionin tuomioistuin

— kumoaa valituksenalaisen tuomion osittain

— alentaa sille määrätyn sakon määrää ja

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

27 Komissio vaatii, että unionin tuomioistuin

— hylkää valituksen ja

— velvoittaa Roca Sanitarion korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Valituksen tarkastelu

28 Valittaja esittää valituksensa tueksi kaksi valitusperustetta. Ensimmäinen valitusperuste perustuu oikeudelliseen virheeseen, joka on tehty luonnehdittaessa yksi sen ensimmäisessä oikeusasteessa esittämistä kanneperusteista myöhässä esitetyksi. Toinen valitusperuste perustuu siihen, että unionin yleinen tuomioistuin on soveltanut virheellisesti seuraamusten yksilökohtaista määräämistä ja yksilöllistä vastuuta, oikeasuhteisuutta, yhdenvertaista kohtelua ja luottamuksensuojaa koskevia periaatteita ja laiminlyönyt perusteluvelvollisuuden, kun se on kieltäytynyt alentamasta valittajalle määrätyn sakon perusmäärää.

Ensimmäinen valitusperuste

Asianosaisten lausumat

29 Roca Sanitario moittii ensimmäisellä valitusperusteellaan unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että tämä on jättänyt valituksenalaisen tuomion 44 ja 45 kohdassa tutkimatta väitteen, jonka mukaan komissio on soveltaessaan olettamaa siitä, että Roca Sanitario käyttää ratkaisevaa vaikutusvaltaa Laufen Austriaan, ottanut huomioon väärän päivämäärän päivämääränä, jona Roca Sanitario hankki lähes kaikki Keramik Holdingin osakkeet. Toisin kuin riidanalaisessa päätöksessä todetaan, kyseiset osakkeet hankittiin vasta 31.12.1999.

30 Unionin yleinen tuomioistuin on valittajan mukaan luonnehtinut kyseisen väitteen virheellisesti myöhässä esitetyksi sillä perusteella, että siihen on vedottu vasta vastausvaiheessa. Kyseinen väite olisi näet pitänyt katsoa kanteeseen jo sisältyvän kanneperusteen laajentamiseksi. Unionin yleisen tuomioistuimen on joka tapauksessa otettava viran puolesta huomioon tosiseikkojen arviointia koskeva virhe asian käsittelyn missä vaiheessa tahansa ja alennettava tämän johdosta sakon määrää, koska muuten loukataan Euroopan unionin perusoikeuskirjan 47 artiklassa vahvistettua oikeutta tehokkaaseen oikeussuojaan ja asetuksen N:o 1/2003 31 artiklan taustalla olevaa suhteellisuusperiaatetta.

31 Komissio ei hyväksy valittajan väitteitä.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

32 On huomautettava, että Euroopan unionin tuomioistuinten on harjoitettava niille kuuluvaa laillisuusvalvontaa niiden seikkojen perusteella, jotka kantaja on esittänyt kanneperusteiden tueksi. Tässä laillisuusvalvonnassa unionin tuomioistuimet eivät voi tukeutua komission harkintavaltaan, kun kyse on niiden seikkojen valinnasta, jotka on otettava huomioon sovellettaessa suuntaviivoissa mainittuja arviointiperusteita, ja näiden seikkojen arvioinnista, perusteena sille, etteivät ne harjoita oikeudellisia seikkoja ja tosiseikkoja koskevaa perinpohjaista laillisuusvalvontaa (tuomio 8.12.2011, Chalkor v. komissio, C-386/10 P, EU:C:2011:815, 62 kohta).

33 Laillisuusvalvontaa täydentää täysi harkintavalta, joka on annettu asetuksen N:o 1/2003 31 artiklalla SEUT 261 artiklan mukaisesti. Tämän harkintavallan nojalla tuomioistuimilla on pelkän seuraamuksen laillisuutta koskevan valvonnan lisäksi oikeus korvata komission arviointi omalla arvioinnillaan ja siten poistaa määrätty sakko tai uhkasakko taikka alentaa tai korottaa sen määrää (tuomio 8.12.2011, Chalkor v. komissio, C-386/10 P, EU:C:2011:815, 63 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

34 On kuitenkin korostettava, ettei täyden harkintavallan käyttö vastaa viran puolesta suoritettavaa valvontaa, ja muistutettava, että menettely unionin tuomioistuimissa on kontradiktorista. Lukuun ottamatta oikeusjärjestyksen perusteisiin pohjautuvia perusteita, joihin kuuluu esimerkiksi riidanalaisen päätöksen perustelujen puuttuminen ja jotka tuomioistuimien on otettava huomioon viran puolesta, juuri kantajan on esitettävä kyseistä päätöstä koskevat kanneperusteet ja todisteet niiden tueksi (tuomio 8.12.2011, Chalkor v. komissio, C-386/10 P, EU:C:2011:815, 64 kohta).

35 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen, sellaisena kuin se oli voimassa valituksenalaisen tuomion antamisajankohtana, 48 artiklan 2 kohdan mukaan asian käsittelyn kuluessa ei saa vedota uuteen perusteeseen, ellei se perustu käsittelyn aikana esille tulleisiin tosiseikkoihin tai oikeudellisiin seikkoihin. Väitettä, jolla ei laajenneta aikaisemmin – nimenomaisesti tai implisiittisesti – kannekirjelmässä esitettyä väitettä ja jolla ei ole läheistä yhteyttä tähän väitteeseen, on pidettävä uutena perusteena (ks. vastaavasti tuomio 12.11.2009, SGL Carbon v. komissio, C-564/08 P, ei julkaistu, EU:C:2009:703, 20–34 kohta ja tuomio 16.12.2010, AceaElectrabel Produzione v. komissio, C-480/09 P, EU:C:2010:787, 111 kohta).

36 Unionin yleinen tuomioistuin on nyt käsiteltävässä tapauksessa todennut valituksenalaisen tuomion 44 kohdassa, että ”väite, jonka mukaan kantaja on saanut Laufen Austrian koko osakepääoman omistukseensa vasta 6.6.2000 alkaen, on esitetty ensimmäistä kertaa vastauksessa”, ennen kuin se on huomauttanut mainitun tuomion 45 kohdassa, että ”kantaja on todennut kannekirjelmässä nimenomaisesti, että se oli hankkinut Keramik Holdingin koko osakepääoman 29.10.1999,” ja päättelyt, että ”kantaja väittää näin ollen virheellisesti, että [kyseinen] väite merkitsee kannekirjelmään sisältyvien kanneperusteiden laajentamista”.

37 Kun otetaan huomioon sen ajankohdan, jolloin valittaja hankki Keramik Holdingin osakepääoman, olennainen merkitys Roca Sanitariolle määrätyn sakon perusmäärää laskettaessa, mainittua väitettä ei siis voida pitää kannekirjelmässä esitetyn perusteen laajentamisena vaan se on luonnehdittava uudeksi perusteeksi.

38 Unionin yleisen tuomioistuimen asiana ei ole myöskään korjata jonkun asianosaisen tekemiä sellaisia virheitä tosiseikkoja koskevassa esityksessä, joita voidaan käyttää perustana kanneperusteille, joilla vaaditaan riidanalaisen päätöksen kumoamista.

39 Ensimmäinen valitusperuste on näin ollen hylättävä perusteettomana.

Toinen valitusperuste

Asianosaisten lausumat

40 Roca Sanitario moittii toisella valitusperusteellaan unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että tämä on soveltanut virheellisesti etenkin valituksenalaisen tuomion 157–188, 201 ja 202 kohdassa seuraamusten yksilökohtaista määräämistä ja yksilöllistä vastuuta, oikeasuhteisuutta, yhdenvertaista kohtelua ja luottamuksensuojaa koskevia periaatteita ja laiminlyönyt perusteluvelvollisuutensa siltä osin kuin se ei ole tehnyt johtopäätöksiä, jotka sen olisi pitänyt tehdä sen esittämänsä toteamuksen nojalla, jonka mukaan osallistuminen rikkomiseen, josta Roca Sanitarion katsottiin olevan vastuussa, ei ollut yhtä vakava kuin muiden kartellin osapuolten osallistuminen, erityisesti muuttamalla vuoden 2006 suuntaviivojen 20–23 kohdassa tarkoitettua todetun rikkomisen vakavuuteen perustuvaa kerrointa (jäljempänä rikkomisen vakavuuskerroin) ja kyseisten suuntaviivojen 25 kohdan mukaista lisäkerrointa (jäljempänä lisäsummakerroin) ja alentamalla sakon perusmäärää.

41 Roca Sanitario väittää ensimmäiseksi, että valituksenalaisen tuomion 157–188 kohdassa on tehty oikeudellinen virhe siltä osin kuin kyseisissä kohdissa ei oteta sakon suuruuden määrittämiseksi millään tavalla huomioon sitä, että osallistuminen rikkomiseen, josta sen on katsottu olevan vastuussa, ei ollut yhtä vakavaa kuin muiden niiden yritysten osallistuminen, joille on määrätty seuraamuksia. Valituksenalaisessa tuomiossa ei tehdä tältä osin – rikkomiseen osallistumisten maantieteellistä ulottuvuutta lukuun ottamatta – eroa Roca Sanitarion tytäryhtiöiden käyttäytymisen vakavuuden ja kartelliin osallistuneiden yritysten ”ydinryhmän” käyttäytymisen vakavuuden välillä niiden käyttäytymisen luonteen ja rikkomisen piiriin kuuluvien tuotteiden alaryhmien määrän mukaan. Syrjintäkiellon periaatteen mukaan unionin yleisen tuomioistuimen olisi kuitenkin pitänyt alentaa Roca Sanitariolle määrätyn sakon perusmäärää soveltamalla siihen mainittuihin yrityksiin sovellettua pienempää rikkomisen vakavuuskerrointa ja lisäsummakerrointa ja tehdä johtopäätökset siitä, mitä valituksenalaisen tuomion 169, 186 ja 187 kohdassa on todettu.

42 Roca Sanitario huomauttaa toiseksi, että valituksenalaisen tuomion 168 ja 187 kohdassa olevat perustelut ovat ristiriidassa sakkojen määrän porrastamista koskevan oikeuskäytännön kanssa ja niissä asetetaan yhdenvertaisen kohtelun periaatteen kustannuksella virheellisesti etusijalle sakon oikeasuhteisuutta koskeva periaate.

43 Roca Sanitarion mukaan on kolmanneksi niin, että se, ettei rikkomiseen, josta Roca Sanitarion on katsottu olevan vastuussa, osallistuminen ollut niin vakavaa, olisi pitänyt ottaa huomioon vuoden 2006 suuntaviivojen 29 kohdan kolmannessa luetelmakohdassa tarkoitettuna lieventävänä seikkana. Unionin yleinen tuomioistuin on katsonut kuitenkin valituksenalaisen tuomion 171–177 kohdassa kyseisestä säännöksestä omaksumansa liian suppean ja virheellisen tulkinnan nojalla, ettei sakon määrää voitu alentaa tällä perusteella.

44 Roca Sanitario toteaa neljänneksi, että unionin yleinen tuomioistuin on soveltunut virheellisesti luottamuksensuojan periaatetta ja laiminlyönyt perusteluvelvollisuutensa, koska vaikka se on vedonnut valituksenalaisen tuomion 185 kohdassa suuntaviivojen 21–23 kohtaan, se on jättänyt kuitenkin mainitsematta, ettei siihen rikkomiseen osallistuminen, josta valittajan oli katsottu olevan vastuussa, ollut yhtä vakavaa suhteessa muiden osapuolten osallistumiseen, katsoakseen, että komissio oli toiminut suhteellisuusperiaatteen mukaisesti.

45 Komissio ei hyväksy näitä väitteitä. Vaikka se katsoo, että unionin yleinen tuomioistuin on hylännyt perustellusti valittajan väitteet, jotka perustuvat yhdenvertaisen kohtelun periaatteen ja suhteellisuusperiaatteen loukkaamiseen, se on lisäksi sitä mieltä, että unionin yleisen tuomioistuimen omaksuma lähtökohta, jonka mukaan valittajaan, joka on osallistunut rikkomiseen vain Ranskan ja Itävallan markkinoiden osalta, sovelletun rikkomisen vakavuuskertoimen ja lisäsummakertoimen olisi pitänyt poiketa niistä kertoimista, jotka oli vahvistettu niiden nyt käsiteltävän kartellin muiden jäsenten

osalta, jotka olivat osallistuneet rikkomiseen kuuden jäsenvaltion alueella kolmen tuotteiden alaryhmän osalta, on virheellinen. Komissio pyytää näin ollen unionin tuomioistuinta korvaamaan perustelut omilla perusteluillaan.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

46 Aluksi on huomautettava, että pelkästään unionin yleisellä tuomioistuimella on toimivalta valvoa sitä, miten komissio on kussakin yksittäistapauksessa arvioinut lainvastaisen käyttäytymisen vakavuutta. Unionin tuomioistuimen valvonnan tarkoituksena on muutoksenhaun yhteydessä yhtäältä tutkia, missä määrin unionin yleinen tuomioistuin on ottanut oikeudellisesti asianmukaisella tavalla huomioon kaikki ne tekijät, jotka ovat olennaisia arvioitaessa tietyn käyttäytymisen vakavuutta SEUT 101 artiklan ja asetuksen N:o 1/2003 23 artiklan valossa, ja toisaalta tarkastaa, onko unionin yleinen tuomioistuin vastannut oikeudellisesti riittävällä tavalla kaikkiin sakon poistamista tai sakon määrän alentamista koskevan vaatimuksen tueksi esitettyihin väitteisiin (ks. mm. tuomio 17.12.1998, Baustahlgewebe v. komissio, C-185/95 P, EU:C:1998:608, 128 kohta; tuomio 28.6.2005, Dansk Rørindustri ym. v. komissio, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ja C-213/02 P, EU:C:2005:408, 244 kohta ja tuomio 5.12.2013, Solvay Solexis v. komissio, C-449/11 P, ei julkaistu, EU:C:2013:802, 74 kohta).

47 Siltä osin kuin Roca Sanitario moittii toisella valitusperusteellaan unionin yleistä tuomioistuinta siitä, ettei tämä ole harjoittaessaan valituksenalaisen tuomion 157–179 kohdassa riidanalaiseen päätökseen kohdistuvaa laillisuusvalvontaansa ja käyttäessään kyseisen tuomion 185–188 kohdassa täyttä harkintavaltaansa sakon vahvistamiseksi ottanut huomioon sitä, ettei sen osallistuminen rikkomiseen, josta sen on katsottu olevan vastuussa, ollut yhtä vakava kuin niiden yritysten osallistuminen, jotka muodostivat kartellin ydinryhmän, on huomautettava, että sen jälkeen, kun unionin yleinen tuomioistuin on lausunut täyden harkintavaltansa perusteella unionin oikeussääntöjen rikkomisesta yrityksille määrättyjen sakkojen suuruudesta, on korostettava, että unionin tuomioistuimen asiana ei ole korvata kohtuullisuussyistä unionin yleisen tuomioistuimen harkintaa omalla harkinnallaan, kun se ottaa kantaa oikeuskysymyksiin valitusasiassa (tuomio 28.6.2005, Dansk Rørindustri ym. v. komissio, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ja C-213/02 P, EU:C:2005:408, 245 kohta ja tuomio 11.7.2013, Gosselin Group v. komissio, C-429/11 P, ei julkaistu, EU:C:2013:463, 87 kohta).

48 Lisäksi on myös huomautettava, että sakkojen suuruuden määrittämiseksi on otettava huomioon kilpailusääntöjen rikkomisen kesto ja kaikki tekijät, jotka voivat vaikuttaa kilpailusääntöjen rikkomisen vakavuuden arviointiin (tuomio 28.6.2005, Dansk Rørindustri ym. v. komissio, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ja C-213/02 P, EU:C:2005:408, 240 kohta ja tuomio 11.7.2013, Team Relocations ym. v. komissio, C-444/11 P, ei julkaistu, EU:C:2013:464, 98 kohta).

49 Tekijöihin, jotka voivat vaikuttaa kilpailusääntöjen rikkomisen vakavuuden arviointiin, kuuluvat kunkin yrityksen käyttäytyminen, kunkin yrityksen osuus kartellin perustamisessa, hyöty, jonka ne ovat voineet saada kartellista, yritysten koko, asianomaisten tavaroiden arvo sekä vaara, joka tällaisista kilpailusääntöjen rikkomisista aiheutuu unionin tavoitteille (tuomio 28.6.2005, Dansk Rørindustri ym. v. komissio, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ja C-213/02 P, EU:C:2005:408, 242 kohta ja tuomio 11.7.2013, Team Relocations ym. v. komissio, C-444/11 P, ei julkaistu, EU:C:2013:464, 100 kohta).

50 Kuten valituksenalaisen tuomion 155 kohdasta seuraa, käsiteltävässä tapauksessa on selvää, että Roca Sanitarion on katsottava olevan emoyhtiönä, joka omistaa Laufen Austrian kokonaan, vastuussa viimeksi mainitun yhtiön toiminnasta, joka muodostuu tulevien hinnankorotusten yhteensovittamisen toteuttamisesta, että Roca Sanitario on tämän jälkeen saanut Laufen Austrian Arbeitskreis Sanitärindustrien kokouksiin osallistumisen vuoksi tiedon todetun rikkomisen aineellisesta laajuudesta siltä osin kuin rikkominen koski kolmea tuotteiden alaryhmää, mitä valittaja ei ole kiistänyt kanteensa yhteydessä, ja lopuksi että kyseinen rikkominen koski koko Itävaltaa.

51 Unionin yleinen tuomioistuin on päätellyt tämän perusteella, että komissio saattoi katsoa vuoden 2006 suuntaviivojen 21–23 ja 25 kohdan nojalla perustellusti, että 15 prosentin suuruiset rikkomisen vakavuuskerroin ja lisäsummakerroin olivat asianmukaisia.

52 Roca Sanitario moittii tältä osin unionin yleistä tuomioistuinta siitä, ettei tämä ole ottanut huomioon sitä, että Laufen Austria ja Roca eivät kuuluneet kartellin ydinryhmään etenkään sen vuoksi, etteivät ne olleet vaikuttaneet osaltaan kartellin syntymiseen ja ylläpitämiseen.

53 Vaikka oletettaisiin, että kyseinen seikka on näytetty toteen, sillä ei voida kuitenkaan osoittaa, että unionin yleisen tuomioistuimen olisi pitänyt katsoa, että 15 prosentin suuruiset rikkomisen vakavuuskerroin ja lisäsummakerroin eivät olleet asianmukaisia tai ne olivat liian suuria, koska tällainen prosenttimäärä oli oikeutettu yksin kyseessä olevan rikkomisen luonteen eli sen perusteella, että sillä toteutettiin hinnankorotusten yhteensovittaminen. Tällainen rikkominen kuuluu näet vuoden 2006 suuntaviivojen 23 ja 25 kohdassa tarkoitettuihin kaikkein vakavimpiin kilpailunrajoituksiin ja tällainen 15 prosentin suuruinen kerroin vastaa kaikkein pienintä kerrointa seuraamusten asteikossa, jota tällaisiin rikkomisiin voidaan kyseisten suuntaviivojen mukaan soveltaa (ks. vastaavasti tuomio 11.7.2013, Ziegler v. komissio, C-439/11 P, EU:C:2013:513, 124 ja 125 kohta sekä tuomio 11.7.2013, Team Relocations ym. v. komissio, C-444/11 P, ei julkaistu, EU:C:2013:464, 125 kohta).

54 Unionin yleinen tuomioistuin on siis voinut perustellusti katsoa valituksenalaisen tuomion 169 ja 185 kohdassa, ettei komissio ollut loukannut suhteellisuusperiaatetta vahvistaessaan 15 prosentin suuruiset rikkomisen vakavuuskertoimen ja lisäsummakertoimen siitä huolimatta, että kyseessä oleva rikkominen ulottui maantieteellisesti vain Ranskan ja Itävallan alueeseen.

55 Siltä osin kuin Roca Sanitario moittii toiseksi unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että vaikka tämä on todennut, että osallistuminen rikkomiseen, josta Roca Sanitarion on katsottu olevan vastuussa, ei ollut yhtä vakava kuin muiden osallistujien osallistuminen, se on vahvistanut Roca Sanitarion osalta kuitenkin mainitut kertoimet ja loukannut näin ollen yhdenvertaisen kohtelun periaatetta, on todettava, että – kuten komissio pääosin väittää – valituksenalaisen tuomion 168 ja 169 kohdassa sekä 186 ja 187 kohdassa olevissa perusteluissa, joiden mukaan yhtäältä rikkomisen, joka kattaa kuuden jäsenvaltion alueet ja kolme tuotteiden alaryhmää, on katsottava olevan vakavampi kuin nyt kyseessä olevan kaltainen rikkominen, johon on syyllistytty kahden jäsenvaltion alueella, ja toisaalta tuohon ensimmäiseksi mainittuun rikkomiseen osallistuneille yrityksille olisi pitänyt pelkästään tästä syystä määrätä sakko, jonka suuruus lasketaan valittajaan sovellettuja korkeampien rikkomisen vakavuuskertoimen ja lisäsummakertoimen perusteella, on tehty oikeudellinen virhe.

56 Kyseisten vuoden 2006 suuntaviivojen 22 ja 25 kohdasta näet ilmenee rikkomisen vakavuuskertoimen ja lisäsummakertoimen määrittämisestä, että huomioon on otettava tiettyjä tekijöitä ja erityisesti kyseisten suuntaviivojen 22 kohdassa mainitut tekijät. Vaikka rikkomisen vakavuuden arvioimiseksi ja tämän jälkeen määrättävän sakon suuruuden vahvistamiseksi on mahdollista ottaa huomioon muun muassa rikkomisen maantieteellinen ulottuvuus, se, että rikkominen kattaa suuremman maantieteellisen alueen kuin jokin toinen rikkominen, ei yksinään voi välttämättä merkitä sitä, että tuota ensimmäistä rikkomista on kokonaisuudessaan tarkasteltuna ja etenkin sen luonteen perusteella pidettävä vakavampana kuin jälkimmäinen rikkominen ja että sen on katsottava oikeuttavan siis sen, että rikkomisen vakavuuskerroin ja lisäsummakerroin vahvistetaan suuremmiksi kuin kertoimet, jotka on otettu huomioon jälkimmäisestä rikkomisesta seuraamukseksi määrättävän sakon laskemiseksi (ks. vastaavasti tuomio 10.7.2014, Telefónica ja Telefónica de España v. komissio, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, 178 kohta).

57 On kuitenkin muistutettava, että yhdenvertaisen kohtelun periaate on unionin oikeuden yleinen periaate, joka on vahvistettu Euroopan unionin perusoikeuskirjan 20 ja 21 artiklassa. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan kyseinen periaate edellyttää, että toisiinsa rinnastettavia tilanteita ei kohdella

eri tavalla eikä erilaisia tilanteita kohdella samalla tavalla, ellei tällaista kohtelua voida objektiivisesti perustella (ks. mm. tuomio 12.11.2014, Guardian Industries ja Guardian Europe v. komissio, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, 51 kohta).

58 Unionin yleisen tuomioistuimen on noudatettava kyseistä periaatetta paitsi silloin, kun se tutkii sakkojen määräämisestä tehdyn komission päätöksen laillisuuden, myös silloin, kun se käyttää täyttä harkintavaltaansa. Täyden harkintavallan käyttäminen ei näet saa johtaa siihen, että yrityksiä, jotka ovat osallistuneet SEUT 101 artiklan 1 kohdan vastaiseen sopimukseen tai yhdenmukaistettuun menettelytapaan, kohdellaan eri tavalla niille määrättävien sakkojen suuruuden määrittämisen yhteydessä (ks. vastaavasti tuomio 18.12.2014, komissio v. Parker Hannifin Manufacturing ja Parker-Hannifin, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, 77 kohta).

59 Kuten unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee, samaan kartelliin osallistuneiden yritysten välisiä eroja etenkin niiden osallistumisen maantieteellisen ulottuvuuden osalta ei tarvitse rikkomisen vakavuutta arvioitaessa ottaa saman periaatteen nojalla välttämättä huomioon rikkomisen vakavuuskerrointa ja lisäsummakerrointa vahvistettaessa, vaan näin voidaan tehdä sakon laskemisen jossakin toisessa vaiheessa, kuten esimerkiksi mukautettaessa perusmäärää lieventävien ja raskauttavien seikkojen mukaan vuoden 2006 suuntaviivojen 28 ja 29 kohdan nojalla (ks. vastaavasti tuomio 11.7.2013, Gosselin Group v. komissio, C-429/11 P, ei julkaistu, EU:C:2013:463, 96–100 kohta ja tuomio 11.7.2013, Team Relocations ym. v. komissio, C-444/11 P, ei julkaistu, EU:C:2013:464, 104 ja 105 kohta).

60 Kuten komissio on huomauttanut, tällaiset erot voivat ilmetä myös sakon perusmäärän laskemiseksi huomioon otettavan myynnin arvon kautta siltä osin kuin kyseinen arvo kuvastaa kunkin kartelliin osallistuneen yrityksen osalta sen kyseessä olevaan rikkomiseen osallistumisen merkitystä sen vuoden 2006 suuntaviivojen 13 kohdan mukaisesti, jonka nojalla on mahdollista ottaa sakkojen laskennan lähtökohdaksi määrä, joka kuvastaa rikkomisen taloudellista merkitystä ja yrityksen osuutta siinä (ks. vastaavasti tuomio 11.7.2013, Team Relocations ym. v. komissio, C-444/11 P, ei julkaistu, EU:C:2013:464, 76 kohta).

61 Siltä osin kuin tämän johdosta on selvää, että valittajalle määrättyjen sakkojen perusmäärä on määritetty Laufen Austrialle Itävallan alueella ja Rocalle Ranskan alueella kertyneen myynnin arvon perusteella, unionin yleinen tuomioistuin saattoi vahvistaa valituksenalaisen tuomion 168 ja 169 sekä 186 ja 187 kohdassa rikkomisen vakavuuskertoimen ja lisäsummakertoimen suuruudeksi 15 prosenttia kyseisestä arvosta loukkaamatta yhdenvertaisen kohtelun periaatetta.

62 Vaikka edellä esitetystä ilmenee, että unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 168 ja 169 sekä 186 ja 187 kohdassa esittämiin perusteluihin sisältyy oikeudellisia virheitä, on huomautettava, että vaikka unionin yleisen tuomioistuimen tuomion perustelut olisivat unionin oikeuden vastaisia, mutta tuomiolauselma on perusteltu muiden oikeudellisten perustelujen vuoksi, tällainen oikeudenvastaisuus ei voi johtaa kyseisen tuomion kumoamiseen, vaan perustelut on korvattava (ks. vastaavasti tuomio 9.6.1992, Lestelle v. komissio, C-30/91 P, EU:C:1992:252, 28 kohta ja tuomio 9.9.2008, FIAMM ym. v. neuvosto ja komissio, C-120/06 P ja C-121/06 P, EU:C:2008:476, 187 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

63 Näin on nyt käsiteltävässä tapauksessa, kuten niistä tämän tuomion 56–61 kohdassa esitetyistä perusteluista ilmenee, joilla unionin yleisen tuomioistuimen esittämät perustelut on korvattava.

64 Toinen valitusperuste on siis hylättävä siltä osin kuin sillä moititaan unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että tämä on tehnyt oikeudellisia virheitä ja etenkin loukannut suhteellisuusperiaatetta ja yhdenvertaisen kohtelun periaatetta sillä perusteella, että koska unionin yleinen tuomioistuin ei ole soveltanut valittajaan pienempiä rikkomisen vakavuuskerrointa ja lisäsummakerrointa kuin yrityksiin, joiden osallistuminen rikkomiseen oli kaikkein vakavin, valituksenalaisessa tuomiossa ei ole otettu huomioon sitä, että rikkominen, josta valittajan on katsottu olevan vastuussa, ei ollut yhtä vakavaa.

65 Väitteestä, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 185 kohdassa laiminlyönyt perusteluvelvollisuutensa ja loukannut luottamuksensuojan periaatetta katsoessaan, että komissio oli toiminut suhteellisuusperiaatteen mukaisesti, on huomautettava, että unionin yleinen tuomioistuin on kuvaillut sakon suuruuden laskentamenetelmää yleisesti valituksenalaisen tuomion 148 ja 149 kohdassa ja sitä, miten komissio on soveltanut sitä käsiteltävään tapaukseen, mainitun tuomion 150–152 kohdassa.

66 Tällainen väite ei siis voi menestyä.

67 Lopuksi on todettava väitteestä, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin ei ole ottanut vuoden 2006 suuntaviivojen 29 kohdan kolmannessa luetelmakohdassa tarkoitettuna lieventävänä seikkana huomioon sitä, ettei valittajan osallistuminen kilpailusääntöjen rikkomiseen ollut yhtä vakavaa kuin muiden osallistujien osallistuminen, että on selvää, että Roca Sanitario on vain vedonnut siihen, että Roca ja Laufen Austria olivat osallistuneet todettuun rikkomiseen rajoitetusti.

68 Jotta valittajan sakon määrää olisi voitu alentaa tällaisten lieventävien seikkojen nojalla, sen olisi kuitenkin pitänyt osoittaa vuoden 2006 suuntaviivojen 29 kohdan nojalla, että se oli tosiasiassa jättänyt soveltamatta asianomaisia kilpailusääntöjä rikkovia sopimuksia käymällä käytännössä markkinoilla kilpailua, mitä valittaja ei kuitenkaan ole näyttänyt toteen, kuten unionin yleinen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 177 kohdassa todennut.

69 Joka tapauksessa on niin, ettei tällaista selvitysaineistoa koskevaa arviointia voida, jollei sitä ole vääristetty – mihin käsiteltävässä tapauksessa ei ole vedottu –, kyseenalaistaa muutoksenhaun yhteydessä (ks. vastaavasti tuomio 13.1.2011, Media-Saturn-Holding v. SMHV, C-92/10 P, ei julkaistu, EU:C:2011:15, 27 kohta; tuomio 10.7.2014, Kreikka v. komissio, C-391/13 P, ei julkaistu, EU:C:2014:2061, 28 ja 29 kohta ja tuomio 20.1.2016, Toshiba Corporation v. komissio, C-373/14 P, EU:C:2016:26, 40 kohta).

70 Tämän perusteella on hylättävä väite, joka koskee sitä, miten unionin yleinen tuomioistuin on tarkastellut vuoden 2006 suuntaviivojen 29 artiklan kolmannessa luetelmakohdassa tarkoitettuja lieventäviä seikkoja.

71 Kaikista edellä esitetyistä seikoista seuraa, että toinen valitusperuste ja näin ollen myös valitus on hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

72 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 184 artiklan 2 kohdan mukaan on niin, että jos valitus on perusteeton, unionin tuomioistuin tekee ratkaisun oikeudenkäyntikuluista.

73 Kyseisen työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan mukaan, jota sovelletaan sen 184 artiklan 1 kohdan nojalla valituksen käsittelyyn, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska valittaja on hävinnyt asian ja komissio on vaatinut sen velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut, valittaja on velvoitettava korvaamaan nyt käsiteltävään valitukseen liittyvät oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Valitus hylätään.

2) Roca Sanitario SA velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Allekirjoitukset